

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **W. E. D.**

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2025, č. j. OAM-808/DS-D03-P05-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2025, č. j. OAM-808/DS-D03-P05-2023, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalobce především nesouhlasil se závěrem žalovaného, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze za účelem legalizace pobytu v České republice. Podle žalobce žalovaný své závěry opřel zejména o skutečnost, že žádost nepodal bezprostředně po svém příjezdu. Žalobce však poukazuje na judikaturu, podle níž čas podání žádosti nemá relevanci pro posouzení její důvodnosti (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně č. j. 41 Az 21/2021-42, č. j. 41 Az 20/2021-39 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 27/2019-52).
4. Podle názoru žalobce, pokud měl žalovaný za to, že žádost je účelová, měl ji zamítnout jako zjevně nedůvodnou dle § 16 zákona o azylu ve lhůtě 90 dnů. Namísto toho však vedl řízení nepřiměřeně dlouho a rozhodl až po více než roce a čtyřech měsících. Pokud žalobce mohl po tuto dobu využívat výhod zdravotního pojištění a zdravotní péče, jednalo se pouze o důsledek nečinnosti žalovaného, nikoli o účelovost žádosti. Žalobce dále namítal, že žalovaný posuzoval jeho žádost tendenčně, předem ji považoval za účelovou a nevěnoval se objektivně jednotlivým podmínkám pro udělení ochrany.
5. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil existenci odůvodněného strachu z pronásledování a dostupnosti vnitřní ochrany. Nesouhlasí se závěrem, že neměl v zemi původu žádné konkrétní problémy s Hizballáhem, a že se měl nejprve obrátit na státní orgány. Posouzení je podle něj nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť zákon o azylu staví na potenciální hrozbě pronásledování v případě návratu, nikoliv výhradně na prokázání faktického pronásledování v minulosti.
6. Nepřezkoumatelný je podle žalobce také závěr žalovaného, že celá situace s Hizballáhem vznikla pouhou náhodou (shodnost čísel jednacích). Žalovaný pouze konstatoval výsledek bez vysvětlení, jak k němu dospěl, přestože se jednalo o podstatný aspekt žádosti. Žalobce rovněž uvedl, že žalovanému sdělil, že jeho synové obdrželi výhrůžky od Hizballáhu a museli se přestěhovat, tuto skutečnost však žalovaný zcela opomenul a neověřoval žádné podrobnosti.
7. Žalobce namítal i nesprávné posouzení otázky vnitřní ochrany. Zdůraznil, že otázku vnitřní ochrany lze posuzovat až poté, co je shledána existence hrozby pronásledování (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2024, č. j. 41 Az 15/2024-23).
8. Dle žalobce žalovaný také nesprávně aplikoval pravidla kvalifikační směrnice, podle níž v případě, že je původcem pronásledování stát nebo státní subjekt, platí domněnka, že účinná ochrana není dostupná, a je na žalovaném, aby tuto domněnku řádně vyvrátil. Tvrdil, že v daném případě se tak nestalo. Podle žalobce je navíc třeba zkoumat, zda případná ochrana v místě bydliště je účinná a trvalá, nikoliv pouze formální nebo dočasná. Nestačí se omezit na obecné údaje o právním systému, ale je nutné doložit jeho skutečnou funkčnost, zejména v zemích s autoritářským režimem. Žalobce v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která potvrzuje, že pokud státní orgány nejsou schopny nebo ochotny zajistit účinnou ochranu, nelze po žadateli požadovat, aby se na ně obracel, a nevyčerpání vnitrostátních prostředků proto nemůže vést k zamítnutí žádosti.
9. Žalobce také zpochybnil závěr žalovaného, že Hizballáh nelze považovat za státního původce pronásledování, a poukazuje na jeho dlouhodobé politické a vojenské působení v libanonských strukturách. Podle něj žalovaný nedostatečně zohlednil aktuální mocenské

postavení Hizballáhu, který i přes ztrátu parlamentní většiny v roce 2022 zůstává nejsilnějším politickým blokem a fakticky kontroluje části území, včetně oblasti Mazboud, kde žalobce žil. Žalovaný přitom nekonkretizoval, jak má oslabení hnutí vliv na jeho schopnost působit v oblasti Mazboud.

10. I pokud by Hizballáh byl považován pouze za nestátního původce pronásledování, žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil dostupnost vnitřní ochrany. Podle něj nestačí konstatovat, že žalobce nevyhledal pomoc u státních orgánů, ale je třeba hodnotit, zda by tyto orgány byly schopny a ochotny poskytnout ochranu účinnou a trvalou, nikoli pouze formální či dočasnou. Takové posouzení v napadeném rozhodnutí chybí.
11. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil jeho zdravotní stav a dostupnost potřebné léčby v zemi původu. Žalobce trpí diabetem druhého typu s komplikacemi a srdečními obtížemi, což podle něj zakládá důvod pro udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany. Odkazuje na lékařské zprávy, které dokládají závažnost jeho onemocnění a potřebu pravidelné péče a medikace. Podle žalobce žalovaný nesprávně vyhodnotil dostupnost léčby v Libanonu, když se omezil na obecné informace o možnostech péče v Bejrútu a nevzal v potaz jeho osobní situaci, absenci zdravotního pojištění a vysoké náklady spojené s léčbou.
12. Žalobce poukázal na ekonomickou krizi v Libanonu, která se dotýká i dostupnosti základních léků, včetně inzulinu. Podle odborných zpráv je situace kritická a pacienti se závažnými nemocemi čelí vysokému riziku zhoršení zdravotního stavu. Odkázal rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu (č. j. 2 Azs 30/2007-69) a Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek Paposhvili proti Belgii), z které plyne, že vyhoštění vážně nemocné osoby, ačkoliv není v bezprostředním ohrožení života, do země, kde není dostupná potřebná léčba, což může mít za následek vážné či nevratné zhoršení zdravotního stavu, může být v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy.
13. Podle žalobce závěry žalovaného o dostupnosti zdravotní péče nemají dostatečnou oporu ve spise a jsou založeny pouze na obecných podkladech. Žalobce tvrdí, že návrat do Libanonu by mohl vést k výraznému zhoršení jeho zdravotního stavu a porušení zákazu nelidského zacházení podle čl. 3 Úmluvy a § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky považuje za neopodstatněné. Podle jeho názoru v řízení nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany. Žalobcem prezentované důvody neprokazují, že by mu v zemi původu hrozilo pronásledování nebo skutečné nebezpečí vážné újmy.
15. K otázce tvrzeného vyhrožování, kterého se mělo žalobci ze strany Hizballáhu dostat, žalovaný uvedl, že se žalobce neobrátil na státní orgány, ač tak učinit mohl. Dále vyplynulo, že žalobce neměl v zemi původu žádné potíže se státními orgány, nebyl trestně stíhán a zemi opustil s platným cestovním dokladem. Navíc důvodem vycestování žalobce nebyly problémy z Hizballáhem, nýbrž jeho zdravotní problémy. Případné vyhrožování ze strany Hizballáhu pak žalovaný hodnotí jako hypotetické.
16. Pokud jde o zdravotní stav žalobce, žalovaný vycházel z doložených lékařských zpráv, dle kterých vyplývá, že žalobce je soběstačný muž, je schopen si vlastním přičiněním zajistit zaměstnání a jeho onemocnění ho na životě bezprostředně neomezuje. Žalovaný dále

vycházel i ze stanoviska EUAA-MedCOI ze dne 29. 1. 2025 a informace OAMP – Libanon, Zdravotní péče ze dne 17. 2. 2025, které prokazují, že v zemi původu žalobce je dostupná adekvátní léčba a odborná diagnostická, ambulantní i hospitalizační péče. Žalovaný navíc poukazuje i na to, že v zemi původu žalobce žije jeho manželka a čtyři zletilí potomci, kteří mu mohou poskytnout potřebnou oporu v jeho zdravotní situaci.

17. Žalovaný rovněž zdůraznil, že doba a okolnosti, za nichž žalobce v České republice požádal o mezinárodní ochranu, nesvědčí o palčivosti tvrzených obav. Před podáním žádosti o mezinárodní ochranu žalobce pobýval v dalších státech Evropské unie, kde již o mezinárodní ochranu žádal. Poté se vrátil do České republiky, kde požádal o mezinárodní ochranu. Tyto skutečnosti tak podle žalovaného nesvědčí o palčivosti tvrzených obav žalobce.
18. Na základě všech shromážděných podkladů žalovaný uzavřel, že nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
20. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce je státní příslušník Libanonské republiky. Dne 28. 11. 2023 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice, přičemž důvodnost své žádosti opřel o zdravotní a politické důvody. Uvedl, že v Libanonu je špatná zdravotní péče a že žalobcovo jméno bylo spojeno s výbuchem v přístavu v Bejrútu. Žalobci rovněž vyhrožoval Hizballáh.
21. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dále uvedl, že je libanonské státní příslušnosti, je Arab, jeho náboženství je sunnitský islám a je členem skupiny Tayyar Al Mustaqbal, není v ní však aktivní. Dorozumí se arabsky. Je ženatý a má čtyři zletilé děti. Dvě starší děti žijí v Bejrútu a dvě mladší děti žijí ve městě Hilaliyeh v Libanonu. Posledním místem bydliště žalobce je město Mazboud. Do České republiky přiletěl dne 29. 8. 2022 na základě zdravotního víza. Poté ze zdravotních důvodů odjel do Švédska, kde pobýval pět měsíců a Německa, kde pobýval sedm měsíců, přičemž v obou zemích požádal o azyl. Následně dne 28. 11. 2023 přijel zpět do České republiky. V roce 2019 měl i vízum do Švédska. Uvedl, že má vysoký krevní tlak, cukrovku a měl také problém s nohama a s bolestí zad. Užívá pravidelně léky. Do Švédska odejel ze zdravotních důvodů, neboť mu hrozilo, že mu amputují nohu. Tento problém vznikl asi rok a čtyři měsíce před příjezdem do Evropy. Ve Švédsku má příbuzné, kteří ho pozvali, z toho důvodu se tam chtěl léčit. Uvedl, že má čistý trestní rejstřík, v Libanonu ani v České republice neměl nikdy žádné problémy se zákonem.
22. Při pohovoru konaném dne 8. 12. 2023 žalobce uvedl, že se narodil ve městě Bejrút, poté žil ve vesnici Mazboud, která je vzdálená asi 40 km od Bejrútu. S manželkou a dětmi je v pravidelném kontaktu. Uvedl, že má nedokončené základní vzdělání, a to pět tříd. Ve své vlasti pracoval jako řidič. V letech 1987–1992 pracoval ve Švýcarsku, jinak do roku 2022 nikde jinde nebyl. Do České republiky se rozhodl vycestovat z důvodu ekonomické situace v Libanonu a špatné zdravotní péče. Zjistil si proto informace o zdravotnictví v České republice a odjel se sem léčit. Pro vyřízení českého víza se dostavil na české velvyslanectví v Bejrútu, kde podal žádost, připojil dokumenty o zaměstnání, o zdravotním stavu a

následně asi po dvou týdnech vízum získal. Vše si vyřizoval sám. Při vycestování z vlasti neměl žádné problémy.

23. Žalobce dále uvedl, že zhruba v roce 2020 nebo 2021 začal mít problémy s cukrovkou, protože ve vlasti byl nedostatek inzulinu. Poté se přidaly problémy s nohou, se zády a se srdcem. Ve vlasti se nemohl léčit, protože tam nebyly dostupné léky. Uvedl, že pokud by neodjel, tak by zemřel. K otázce zdravotní péče v Libanonu uvedl, že ještě v roce 2019 byla tamní péče dostačující. V té době byl žalobce zdravotně pojištěn a náklady na zdravotní péče hradil stát. Poté však začala krize a je již vše hrazené přímo pacienty. Žalobce nyní prostředky na svou léčbu nemá. Avšak ani skutečnost, že pacient má finance, nezaručuje, že sežene všechny potřebné léky. Žalobce dále sdělil, že v Libanonu nepodstoupil žádnou operaci ani jiné zdravotní zákroky. Byl vyšetřen soukromým lékařem, který mu předepsal léky. Na dotaz správního orgánu, jak dlouho se zdržel po příjezdu v České republice uvedl, že zde zůstal týden, kdy v tu dobu pobýval v lázních v Karlových Varech. Následně odjel do Švédska, protože tam má tetu a došly mu peníze, tak odjel tam. Ve Švédsku se léčil s nohou, na kterou mu lékař dal sádku. Dále se tam léčil s ostatními zdravotními problémy. Vzhledem k tomu, že tam neměl zdravotní pojištění, tak tam požádal o azyl. Zůstal tam asi 6 měsíců, ale jelikož měl české vízum, tak mu bylo sděleno, že má odjet do Libanonu nebo zpět do České republiky. Do Libanonu jet nechtěl, jelikož neměl peníze na léčbu, tak odjel do Německa k sestře, kde rovněž požádal o azyl. V Německu mu poskytli potřebnou zdravotní péči, avšak po sedmi měsících ho opět poslali do České republiky. Pokud jde o zdravotní vyšetření v České republice, žalobce byl v přijímacím středisku na vyšetření a také v nemocnici Ivančice, správnímu orgánu k tomu předložil lékařské zprávy. Žalobce uvedl, že očekává, že se mu zlepší stav nohy a že se mu dostane i další lékařské péče. Dodal, že se stav jeho nohy ve Švédsku zlepšil a v Německu se o něho také postarali velmi dobře. V Libanonu mu nemůže být taková zdravotní péče poskytnuta, neboť je tam špatná ekonomická situace a žalobce nemá peníze na léčbu.
24. Dále, na základě dotazů správního orgánu uvedl, že k výbuchu v bejrútském přístavu došlo v roce 2020, přesné datum si již nepamatuje, protože má cukrovku. Poznamenal, že nikdo neví, co bylo příčinou toho výbuchu, ale říká se, že Hizballáh v přístavu nakládal nějaké látky do Sýrie a ty vybuchly. Na dotaz správního orgánu, jakou souvislost má tento výbuch s ním, odpověděl, že po výbuchu byla vyšetřována jeho příčina a začali stíhat všechny osoby, které by za to mohly mít odpovědnost. Vysvětlil, že v té době pracoval jako řidič na ministerstvu dopravy, přičemž ministr dopravy poslal dopis jednomu úředníkovi na ministerstvu, že uskladněné látky jsou nebezpečné. Žalobce měl záměr požádat o švédské vízum, a tak si nechal vystavit potvrzení o zaměstnání, číslo jednacím na potvrzení o zaměstnání ale bylo stejné jako na zmíněném dopise od ministra úředníkovi. Po výbuchu se stal ministrem dopravy člověk z Hizballáhu a začali ho obtěžovat a vyhrožovat, aby předložil kopie příslušných dokumentů. Bylo jim stále podezřelé, že pod stejným číslem jednacím je evidována i jeho žádost. Řekli mu, že pokud by něco podezřelého zjistili, tak ho zabijí. Popřel, že by s ním bylo zahájeno nějaké vyšetřování. Také vyloučil, že by až do jeho odjezdu v roce 2022 měl v této souvislosti ještě nějaké potíže, k čemuž doplnil, že měl strach. Neví, proč by mu nyní v tomto smyslu mělo hrozit nějaké nebezpečí, ale dodal, že neví, jaká je tam nyní situace, protože Hizballáh má pod kontrolou celý Libanon. Na další dotaz, že v poskytnutí údajů uvedl, že mu vyhrožoval Hizballáh a o co konkrétně šlo, žalobce uvedl, že šlo o to, co uváděl v souvislosti s tím výbuchem a také o to, že po nástupu nového ministra se situace změnila, byl zákaz vstupu na určitá místa a atmosféra byla celkově napjatá. Potvrdil, že tato situace se týkala i ostatních zaměstnanců. Vyloučil, že by

měl mimo zmíněných problémů, v minulosti ve vlasti nějaké potíže se státními orgány, policií či soudy. Také popřel, že by ve vlasti měl v minulosti nějaké problémy z důvodu národnosti, náboženství, pohlaví nebo pro zastávání politických názorů. V případě návratu do vlasti se obává, že mu nebude poskytnuta zdravotní péče a že bude mít problémy s Hizballáhem. Neví, jaké problémy má konkrétně na mysli, a dodal, že situace je tam složitá a může se stát cokoliv. Potvrdil, že sdělil všechny důvody, pro které žádá v České republice o mezinárodní ochranu. Závěrem pohovoru nechtěl uvést žádné skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a dodal, že všechno, co chtěl sdělit, již řekl výše. Doplnil, že by se zde chtěl vyléčit.

25. Žaloba je důvodná.

26. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

27. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkouvající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí.

28. Toto ustanovení bylo s účinností od 1. 7. 2023 promítnuto do § 32 odst. 9 zákona o azylu, podle kterého při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Mají-li skutečnosti podle věty první vliv na rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, soud napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.

29. Ve vazbě na shora uvedené krajský soud konstatuje, že jeho povinností v probíhajícím řízení bylo zohlednit změnu bezpečnostní situace v Libanonu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v souvislosti s konfliktem mezi Libanonem a Izraelem byla uzavřena dohoda o příměří, která vstoupila v platnost 27. 11. 2024. Žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval z Informace OAMP – Libanon, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 22. 1. 2025, že „v době psaní této zprávy je příměří, až na ojedinělé incidenty, obecně dodržováno.“ Tato teze však s ohledem na opakující se porušování příměří ze strany Izraele, a také s ohledem na současný ozbrojený konflikt mezi Izraelem a Íránem, který započal dne 13. 6. 2025 a ke dni rozhodnutí soudu stále trval, neobstojí. Z tohoto důvodu neobstojí ani konstatování žalovaného, že ve městě Mazboud je bezpečnostní situace klidná a zcela stabilní.

30. Krajský soud tak dospěl k závěru, že po vydání napadeného rozhodnutí nastaly nové skutečnosti, které musel v rámci „ex nunc“ přezkumu při svém rozhodování zohlednit. Bezpečnostní situace v Libanonu související s tímto konfliktem je stále nestabilní a nepředvídatelná. Je však nepochybné, že je nesrovnatelná se stavem, ze kterého žalovaný vycházel v napadeném rozhodnutí. I přes neustálý vývoj situace je podle soudu možné považovat existenci zmíněného konfliktu za notorietu, kterou není třeba dokazovat (shodně přistoupil Nejvyšší správní soud k ruské invazi na Ukrajinu v únoru 2022, viz např. rozsudek ze dne 24. 3. 2022, č. j. 1 Azs 36/2022-31, bod 7). Za tímto účelem je pak třeba, aby žalovaný posoudil aktuální situaci v Libanonu a důsledky z toho pro žalobce plynoucí (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 13/2022-32). Krajský soud dále odkazuje na

tiskovou zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva s titulem „Israel must stop killing civilians returning to their homes in South Lebanon: UN experts“ z 13. 2. 2025 („Izrael musí přestat zabíjet civilisty vracející se do svých domovů v jižním Libanonu, tvrdí experti OSN“), jejíž obsah je mu znám z úřední činnosti (43 Az 2/2025), a která závěry shora uvedené prokazuje.

31. Shodně přistoupily ke zrušení a vrácení věcí správní soudy také v případě změny bezpečnostní situace na Ukrajině (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 5. 2022, č. j. 48 Az 9/2021-37, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2022, č. j. 20 Az 30/2021-44, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 4. 2022, č. j. 28 Az 5/2021-42, a mnohé další). Rovněž Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu rušil nejen rozsudky krajských soudů, ale i správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a vracel věci k dalšímu řízení žalovanému (viz např. rozsudky ze dne 9. 5. 2022, č. j. 10 Azs 57/2022-28, ze dne 10. 5. 2022, č. j. 6 Azs 137/2021-60, ze dne 27. 5. 2022, č. j. 1 Azs 60/2022-28, a mnohé další).
32. S ohledem na nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí, a které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, krajský soud dle § 32 odst. 9 zákona o azylu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pokud jde o posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany, žalovaný se bude znovu zabývat bezpečnostní situací v zemi původu, a to samozřejmě s přihlédnutím k aktuálnímu vývoji, k němuž si opatří aktuální podklady.
33. Jelikož ke zrušení napadeného rozhodnutí došlo kvůli vážné změně situace v zemi původu žalobce nastalé po vydání napadeného rozhodnutí, krajský soud se již pro nadbytečnost nezabýval jednotlivými žalobními námitkami. Krajský soud však považuje za vhodné (ačkoliv tak činí nad rámec nezbytného odůvodnění a rozhodovacích důvodů tohoto rozsudku) se k nim vyjádřit alespoň rámcově, neboť se jedná o opakující se právní otázky, které mohou být relevantní i v navazujícím řízení před žalovaným.
34. Krajský soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by byl ve své vlasti pronásledován z důvodu uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Skutečnost, že byl členem skupiny Tayyar Al Mustaqbal a dokonce již neaktivním, sama o sobě takový závěr neodůvodňuje. Žalobce ani netvrdil, že by byl v Libanonu jakkoliv politicky aktivní, natož pak aby byl za uplatňování politických práv a svobod pronásledován. Navíc žalobce uvedl, že ve své zemi původu neměl problémy se státními orgány a neměl ani problémy z důvodu národnosti, pohlaví nebo pro zastávání politických názorů.
35. Krajský soud se dále ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky pro udělení azylu ani podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce ve správním řízení uvedl, že se obává Hizballáhu, jehož členové mu vyhrožovali v souvislosti s výbuchem v přístavu v Bejrútu. Žalobce se však po vyhrožování ze strany Hizballáhu neobrátil s žádostí o pomoc na policejní složky nebo na státní orgány. Žalobce ani neuvedl žádné konkrétní problémy, které měl mít v zemi původu s Hizballáhem. Nutno podotknout, že žalobcův motiv vycestovat ze země byl zejména jeho zdravotní stav a snaha se léčit v zahraničí.

36. Žalovaný také podrobně posuzoval podmínky udělení humanitárního azylu žalobce na str. 11-14 napadeného rozhodnutí a s těmito názory se krajský soud ztotožňuje. Žalovaný uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, soběstačnou a praceschopnou osobou. Žalobce má vysoký krevní tlak, cukrovku druhého typu, problémy s nohama a bolesti zad, přičemž veškerá lékařská péče žalobce probíhá ambulantně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že zdravotní stav žalobce dosud nijak významně nelimitoval. Do odjezdu z Libanonu v roce 2022 pracoval jako řidič. Žalobce žije samostatným životem a jeho současný zdravotní stav ho neohrožuje bezprostředně na životě ani jeho život významným způsobem neomezuje. Žalovaný si rovněž obstaral Informaci EUAA – MedCOI čj. AVA 18881, Libanon, ze dne 29. 1. 2025 a Informaci OAMP – Libanon, Zdravotní péče ze dne 17. 2. 2025, z nichž vyplývá, že v Bejrútu je dostupná adekvátní léčba pro žalobcova onemocnění, a to jak hospitalizační, tak ambulantní. Sdělení, že žalobce nemá dostatečné finanční prostředky na pokrytí jeho léčby, nepovažoval žalovaný za důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný proto neshledal výjimečné okolnosti, pro které by bylo zcela „nehumánní“ žalobci humanitární azyl neudělit. Tento názor zastává i krajský soud.

V. Závěr a náklady řízení

37. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
38. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. srpna 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně